

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่กลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด และ 2) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ต่อภาษาอังกฤษ และต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 14 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน (หญิง 6 ชาย 1) ตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ คือ “กลุ่มบรรณารักษ์” เป็นกลุ่มที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะด้านในการทำงาน และ “กลุ่มเจ้าหน้าที่” ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานในระดับปฏิบัติการ ทั้ง 2 กลุ่มได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดที่ประยุกต์ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 19 ชั่วโมง 30 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 39 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ต่อภาษาอังกฤษ และต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด 2) คำถามภาษาอังกฤษในเรื่องทั่วไปที่ใช้วัดระดับความสามารถในการพูด และ 3) การแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างภายหลังการเรียนบท ผลการศึกษาแสดงเป็นค่าเฉลี่ย (\bar{X})

ผลการศึกษาพบว่าก่อนการเรียนทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับอ่อนเท่ากัน แต่ภายหลังการเรียนกลุ่มบรรณารักษ์มีความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับดี ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีความสามารถในระดับปานกลาง

ผลการวิเคราะห์พบว่าภายหลังการเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าตนเองมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้ลดลง ได้แก่ ปัญหาการหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ปัญหาการอายที่จะพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดผิด และปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ ในขณะที่ปัญหาต้องการพูดภาษาอังกฤษแต่ไม่รู้จะพูดอย่างไร ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวชาวต่างชาติฟังไม่เข้าใจ และปัญหาการไม่รู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษยังคงอยู่ในระดับเดิม ผลสำรวจยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มชอบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีความเห็นว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นวิธีที่ช่วยให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

Abstract

This study aims to explore the development of spoken English proficiency of Thai adult learners using the audiolingual method (ALM) and their opinions concerning their English speaking abilities, the role of English and the ALM.

Two groups of seven participants each of Thammasat University's Pridi Banomyong Library personnel took part in this study. One was the "librarian group" whose jobs require specialized knowledge; the participants work in the multimedia room and the reference service section. The other was the "staff group" who deal with routine matters in the circulation service section and the bag deposit section. Each group took an applied ALM course for 19.5 hours. The data collection instruments consisted of 1) tasks and questions in English used in the teaching, and 2) pre-course and post-course questionnaires.

Analyses of data reveal that, before taking the course, the speaking abilities of both the librarian and staff groups were low. After taking the course, the former group improved to the good level and the latter to the medium level.

The results show that, based on the questionnaires, after taking the course the participants learned more vocabulary and felt confident in speaking English. However, they felt they needed more practice and they wanted to learn more English grammar. Also, they were still afraid of not being understood by foreigners.

The findings indicate that, after attending the course, the participants had a more positive view of studying English and were of the opinion that ALM is a good method for teaching speaking English to adult learners.